

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 1.121

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 13 decembrie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 620 din 17 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.....	2-4	130. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru abrogarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 116/2005 privind aprobarea Normei sanitare veterinare ce stabilește cerințele de sănătate publică pentru carnea proaspătă și carnea proaspătă de pasăre importată din țările terțe	7-8
Decizia nr. 624 din 17 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 313 alin. 3, art. 318 și art. 360 din Codul de procedură penală.....	4-6		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.528. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Apărării Naționale pe anul 2005 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat, pentru Compania Română de Aviație „Romavia” — R.A.	7	1.088. — Ordin al ministrului administrației și internelor pentru modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 566/2005 privind acordarea titlului de parc industrial Societății Comerciale „Business Park Euro Land” — S.R.L. Brașov	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 620**

din 17 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Margareta Niță	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Casa de Ajutor Reciproc „Aurora-Ava” din Timișoara, reprezentată legal de Constantin Onciu, în Dosarul nr. 6.620/C/2004 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, arătând în acest sens că, la o dată ulterioară sesizării Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, textul de lege criticat a suferit modificări legislative, actuala redactare a acestuia având un conținut juridic diferit de cel vizat de autor în motivarea excepției ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 6.620/C/2004, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2003.** Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Asociația Casa de Ajutor Reciproc „Aurora-Ava” din Timișoara, reprezentată legal de Constantin Onciu, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva încheierii de respingere a cererii de înscriere a asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2003, sunt contrare art. 20, 40 și 53 din Constituție, precum și art. 20 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției susține că, în fapt, instanța de fond a respins cererea sa de înscriere în Registrul asociațiilor și fundațiilor a persoanei juridice Asociația Casa de Ajutor

Reciproc „Aurora-Ava”, înființată potrivit Legii nr. 122/1996 privind regimul juridic al caselor de ajutor reciproc ale salariaților și al uniunilor acestora, pe temeiul neîndeplinirii condiției prevăzute la art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000. În continuare prezintă demersurile întreprinse pentru a identifica ministerul sau organul de specialitate al administrației publice centrale care, potrivit textului de lege criticat, are competența să emită avizul necesar la înscrierea unei asociații sau fundații. Autoritățile publice cărora li s-a solicitat sprijinul în vederea emiterii acestui aviz și-au declinat competența, astfel că, în lipsa identificării organului competent, înscrierea s-a dovedit a fi, practic, imposibil de realizat.

Plecând de la situația de fapt a cauzei, se arată că, „prin aplicarea sa practică, textul legal incriminat constituie un obstacol în calea recunoașterii asociației ca persoană juridică”, iar această interpretare este în măsură să aducă atingere dreptului constituțional la asociere, consfințit de art. 40 din Legea fundamentală. „Împrejurarea în care asociația nu poate obține eliberarea unui aviz consultativ necesar înregistrării oficiale ca persoană juridică, datorită faptului că autoritățile statului își declină competența și nu se consideră obligate a asigura petentei informarea necesară pentru a obține satisfacție, echivalează cu o ingerință în exercitarea dreptului fundamental la asociere” și, implicit, cu o încălcare a art. 53 din Constituție, precum și a art. 20 din aceasta, datorită contrarietății și față de prevederile art. 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Se arată că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că „un obstacol de fapt poate încălca dispozițiile Convenției la fel ca un obstacol juridic, iar întrucât Convenția urmărește să protejeze drepturi concrete și efective, trebuie verificat dacă situația reclamată nu echivalează cu o încălcare în fapt a Convenției”.

În plus, se fac mențiuni cu privire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care a fost constatată constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate și în prezenta cauză, însă se apreciază că, date fiind circumstanțele specifice speței, se impun reconsiderarea acesteia și declararea lor „ca inaplicabile pe temei de neconformitate cu Legea fundamentală”.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „cerința avizului ministerului sau organului de specialitate al administrației publice centrale, prevăzută de art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, nu anulează și nu restricționează exercițiul drepturilor civile individuale sau de grup reglementate prin tratate internaționale sau prin Constituție”. Mai mult, „împrejurarea că, în speță, mai multe ministere au refuzat emiterea avizului cerut de textul

de lege criticat nu conduce la concluzia că acesta ar fi neconstituțional, întrucât neconstituționalitatea unei ordonanțe nu este determinată sau provocată de poziția, la un moment dat, a unui organ administrativ central“.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctul de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate este neîntemeiată.

În acest sens arată că prin instituirea, de art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2003, a condiției avizului ministerului sau al organului de specialitate al administrației publice centrale în a cărei sferă de competență își va desfășura activitatea asociația sau fundația s-a urmărit suplimentarea garanțiilor în ceea ce privește concordanța scopului și obiectivelor viitoarelor asociații și fundații cu prevederile constituționale în general și cu legea, ordinea publică și bunele moravuri, în special. Astfel, nu se poate vorbi de o restrângere a libertății de asociere, în condițiile în care aceasta nu presupune lipsa oricărui control sau a oricăror condiții pentru înființarea unor organisme neguvernamentale și avându-se în vedere că asociațiile și fundațiile nu pot desfășura orice tip de activități.

Mai mult, avizul cerut de lit. d) a alin. (2) al art. 7 din ordonanță „nu reprezintă o autorizație administrativă prealabilă, ci este un aviz consultativ, pe care instanța competentă îl apreciază ca orice alte documente pe care le consideră relevante în vederea soluționării cererii de acordare a personalității juridice“. De altfel, condiția avizului ministerului sau organului de specialitate exista și până la intrarea în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, fiind reglementată de art. 3 lit. a) din Legea nr. 21/1924 pentru persoanele juridice.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 este inadmisibilă.

În acest sens se precizează că Ordonanța Guvernului nr. 37/2003, care a introdus, la art. I pct. 5, dispozițiile legale criticate, a fost respinsă prin Legea nr. 213/2005. Totodată, Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 a fost modificată prin Legea nr. 246/2005, care a reglementat, astfel, „într-o formă și un conținut cu totul diferite, problema documentelor care însoțesc cererea de înscriere a asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor“. Prin urmare, dispozițiile art. 7 alin. (2) lit. d) au un nou conținut, în mod substanțial diferit de cel criticat și cuprins în Ordonanța Guvernului nr. 37/2003, astfel că nu se poate considera că aceste prevederi au fost preluate, în principiu, în noua reglementare. În atare condiții, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2,

3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a instanței de judecată și notelor scrise ale autorului, „dispozițiile art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2003“. Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, a fost modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 1 februarie 2003. Prin art. I pct. 5 din aceasta a fost introdusă, la art. 7 alin. (2), după lit. c), o nouă literă, lit. d), cu următorul cuprins: „(2) Cererea de înscriere va fi însoțită de următoarele documente: (...) d) avizul ministerului sau organului de specialitate al administrației publice centrale în a cărei sferă de competență își desfășoară activitatea.“ Curtea constată că, la o dată ulterioară sesizării sale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Ordonanța Guvernului nr. 37/2003 a fost respinsă prin Legea nr. 213/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 11 iulie 2005, și, totodată, abrogată prin prevederile art. III din Legea nr. 246/2005 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005. Prin art. I pct. 5 din Legea nr. 246/2005, art. 7 a fost modificat și completat, astfel că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 7 alin. (2) lit. d) din această lege, al căror conținut este, în prezent, următorul: „(2) Cererea de înscriere va fi însoțită de următoarele documente: (...) d) dovada disponibilității denumirii eliberată de Ministerul Justiției sau, după caz, refuzul motivat al eliberării acesteia.“

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate se invocă încălcarea următoarelor dispoziții din Constituție: art. 20 — referitor la interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte, precum și la prioritatea acestora față de legile interne nefavorabile, art. 40 alin. (1), potrivit căruia „Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere“, și art. 53 — referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, autorul excepției invocă încălcarea art. 20 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, a art. 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și a art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la libertatea de întrunire și dreptul de asociere.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale și internaționale invocate, Curtea Constituțională reține următoarele:

În urma modificărilor intervenite, soluția legislativă a textului de lege criticat, în redactarea de la data sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din data de 13 iunie 2005, a fost schimbată. Astfel, dacă în redactarea anterioară modificării textul de lege criticat se referea la avizul ministerului sau organului de specialitate al administrației publice centrale în a cărei sferă de competență își desfășoară activitatea asociația a cărei înscriere se solicită, în actuala redactare a art. 7 alin. (2) lit. d) această cerință nu se mai regăsește, fiind înlocuită cu „dovada disponibilității denumirii eliberată de Ministerul

Justiției sau, după caz, refuzul motivat al eliberării acesteia“.

Or, prin Decizia nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Plenul Curții Constituționale a decis că „în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția

legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării. În caz contrar Curtea ar depăși limitele sesizării“.

Așa fiind, întrucât în cauză soluția legislativă de principiu, conținută de dispozițiile de lege vizate de autorul excepției în critica sa, nu a fost preluată în noua reglementare, aceasta având un conținut complet diferit de cea anterioară, Curtea Constituțională constată că excepția a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Casa de Ajutor Reciproc „Aurora-Ava“ din Timișoara, reprezentată legal de Constantin Onciu, în Dosarul nr. 6.620/C/2004 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Niță

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 624

din 17 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 313 alin. 3, art. 318 și art. 360 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 313 alin. 3, art. 318 și art. 360 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Așezământul Cultural „Academia Cațavencu“ în Dosarul nr. 1.422/2005 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public invocă problema inadmisibilității excepției de neconstituționalitate, apreciind că autorul excepției critică, în realitate, absența unor dispoziții legale care să permită comunicarea copieii actului de sesizare a instanței și a hotărârii judecătorești tuturor inculpaților, iar nu numai celor aflați în stare de deținere, absență care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale. Pe fond, arată că, așa cum a statuat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, nu se impune o formă specifică în care acuzatul să fie informat, astfel încât o informare chiar verbală este suficientă. De asemenea,

Curtea de la Strasbourg a statuat că inclusiv o hotărâre judecătorească redactată în formă rezumată, fără a prevedea calea de atac, întrunește condițiile unui proces echitabil (Cauza *Zoon contra Olandei*, 2000).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.422/2005, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 313 alin. 3, art. 318 și art. 360 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Așezământul Cultural „Academia Cațavencu“ într-o cauză penală având ca obiect recursul declarat de autorul excepției — parte responsabilă civilmente împotriva unei sentințe penale a Judecătoriei Sibiu prin care acesta a fost obligat la plata unor daune morale, în solidar cu inculpatul, achitat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 205 și 206 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, având în vedere importanța actului de trimitere în judecată a inculpaților, este imperios necesar ca acesta să fie adus la cunoștință fiecărui inculpat, indiferent dacă se află în stare de arest sau în stare de libertate și că această comunicare a plângerii prealabile (asemenea comunicării rechizitoriului) ar duce la o mai bună

desfășurare a procesului penal, inculpatul având posibilitatea să își formuleze apărarea având deplină cunoștință de acuzațiile care i se aduc prin actul de trimitere în judecată.

Totodată, susține că netrimiterea de copii de pe plângerea prealabilă tuturor inculpaților, iar nu numai celor aflați în stare de deținere, contravine și dreptului la apărare, întrucât este obligația statului, cel care organizează procesul penal, „de a face un efort pentru comunicarea plângerii prealabile“, cu atât mai mult cu cât cel care sesizează instanța în cadrul plângerii prealabile este partea vătămată, care poate fi obligată să depună mai multe exemplare.

De asemenea, autorul excepției susține că prin necomunicarea plângerii prealabile și prin necomunicarea integrală a hotărârii instanței către inculpat se instituie o inegalitate de tratament între părțile care participă la procesul penal față de cele care participă la procesul civil. Astfel, arată că, potrivit art. 114¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, președintele va dispune să se comunice părâtului, odată cu citația, copii de pe cererea de chemare în judecată și de pe înscrisuri, iar rațiunea acestui text legal este ca partea interesată să poată cunoaște pretențiile reclamantului, dându-i-se astfel posibilitatea să-și formuleze apărările încă de la primul termen de judecată. În penal, potrivit dispozițiilor legale criticate, doar inculpatul aflat în stare de deținere primește o copie a actului de sesizare, ceilalți inculpați cercetați în stare de libertate fiind privați de acest drept. De asemenea, mai arată că, în civil, părâtului i se comunică hotărârea pronunțată de instanță în întregul ei, iar nu numai dispozitivul acesteia, ca în penal, astfel încât partea interesată este în măsură ca în termenul legal de la comunicarea acesteia să poată formula motivele de apel sau recurs.

Tribunalul Sibiu – Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate au rolul de a ocroti drepturile procesuale ale unei categorii distincte de inculpați, a celor aflați în stare de deținere, „care nu intră în categoria obișnuită a celor aflați în stare de libertate, care pot să se ocupe de procesele în care sunt implicați“. Totodată, arată că împrejurarea că, din motive imputabile părților aflate în stare de libertate, procesul se poartă în lipsa acestora, nu poate fi apreciată ca o modalitate de discriminare judiciară între inculpații aflați în stare de detenție și cei aflați în libertate, ci, dimpotrivă, necomunicările în discuție sunt menite a ocroti, „chiar dacă aparent indirect“, drepturile procesuale ale persoanelor implicate în proces, determinându-le să acorde o atenție sporită cauzei.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, considerând că autorul excepției formulează o interpretare *per a contrario* a dispozițiilor criticate din Codul de procedură penală, potrivit cărora comunicarea actului de sesizare s-ar face exclusiv către inculpații aflați în stare de deținere, iar nu și către cei aflați în stare de libertate. Situația inculpatului aflat în stare de deținere, căruia i se comunică actul de sesizare, nu poate fi apreciată ca fiind mai favorabilă față de cea a inculpatului aflat în stare de libertate, deoarece acesta din urmă, fiind chemat prin citație procedurală, are posibilitatea să ia cunoștință de actul de sesizare a instanței. Astfel, prevederile art. 313 alin. 3 din Codul de procedură penală,

care prevăd în mod expres dreptul inculpaților aflați în stare de deținere de a li se comunica actul de sesizare a instanței, nu exclud comunicarea acestuia inculpaților aflați în stare de libertate. În acest sens arată că toți inculpații beneficiază de aceleași drepturi încă din faza urmăririi penale, deoarece, potrivit art. 250 din Codul de procedură penală, după punerea în mișcare a acțiunii penale, organul de cercetare penală procedează la prezentarea materialului de urmărire penală față de toți inculpații, fără a distinge dacă se află sau nu în stare de detenție.

Totodată, arată că instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, de competența, exclusivă a legiuitorului, care poate institui reguli speciale de procedură în considerarea unor situații speciale.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, apreciază că dispozițiile legale criticate nu conțin discriminări în funcție de criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție, ci, dimpotrivă, urmăresc evitarea unei discriminări, asigurând posibilitatea inculpatului aflat în stare de deținere de a-și organiza apărarea în condiții cât mai apropiate de acelea ale inculpatului aflat în stare de libertate.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate raportate la art. 24 din Constituție referitor la dreptul la apărare, apreciază că acesta nu este afectat prin dispozițiile legale criticate, deoarece inculpatul aflat în stare de libertate, fiind chemat prin citație procedurală, are posibilitatea efectivă de a lua cunoștință oricând, direct sau prin apărător, de actul de sesizare a instanței și își poate organiza apărarea utilizând toate mijloacele prevăzute de lege. De altfel, inculpatul cunoaște toate actele dosarului, întrucât procurorul, potrivit art. 257 din Codul de procedură penală, este obligat, la terminarea urmăririi penale, să-i prezinte materialul de urmărire penală.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, consideră că instituirea prin dispozițiile legale criticate a unor reguli speciale privind procedura de desfășurare a procesului penal nu aduce atingere principiului egalității în fața legii, întrucât, așa cum a constatat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, situațiile în mod obiectiv diferite justifică existența unui tratament juridic diferit.

Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 24 din Constituție și la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, apreciază că normele criticate nu aduc atingere dreptului persoanei ca, în tot cursul procesului penal, să fie asistată de un avocat, ales sau numit din oficiu, și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile procesului echitabil. Astfel, organele de urmărire penală, în exercitarea rolului activ, sunt obligate să explice învinuitului sau inculpatului, precum și celorlalte părți drepturile lor procesuale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 313 alin. 3, art. 318 și art. 360 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. În urma acestor modificări, dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 313 alin. 3: „În cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, președintele instanței, la primirea dosarului, fixează un termen care, potrivit art. 300¹, nu poate fi mai mare de 48 de ore, înăuntrul căruia se comunică citația împreună cu o copie a actului de sesizare a instanței.”;

— Art. 318: „La termenul de judecată, după strigarea cauzei și apelul părților, președintele verifică identitatea inculpatului. În cazul când inculpatul se află în stare de deținere, președintele se încredințează dacă a primit în termenul prevăzut în art. 313 alin. 3 copia actului de sesizare a instanței. Când actul nu a fost comunicat, dacă inculpatul cere, judecata se amână, iar președintele îi înmânează o copie de pe actul de sesizare a instanței, făcându-se mențiune despre aceasta în încheierea de ședință.

De asemenea, judecata se amână la cererea inculpatului, când comunicarea s-a făcut cu mai puțin de 3 zile înaintea termenului de judecată.”;

— Art. 360: „Copii de pe dispozitivul hotărârii se comunică părților care au lipsit atât la judecată, cât și la pronunțare.

Inculpatului deținut sau aflat în vreuna dintre situațiile prevăzute în art. 171 alin. 2, care a lipsit de la pronunțarea hotărârii, i se comunică copia dispozitivului hotărârii. De asemenea, copia dispozitivului hotărârii se comunică administrației locului de deținere.”

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 24 din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

De asemenea, autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care au următorul conținut:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în

materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședințe poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi legal stabilită.

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe dacă să solicite audierea martorilor acuzații și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzații;

e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.”

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că autorul excepției este nemulțumit de omisiunea legiuitorului de a reglementa obligativitatea comunicării către inculpatul aflat în libertate a copiei actului de sesizare a instanței, precum și a dispozitivului hotărârii judecătorești pronunțate în cauză. Astfel, autorul excepției consideră că o copie de pe actul de sesizare și de pe hotărârea judecătorească ar trebui să primească și inculpații aflați în stare de libertate, iar nu numai cei aflați în stare de deținere.

Curtea constată că această „critică de neconstituționalitate” vizează, în realitate, o problemă de legiferare, problemă care constituie atributul suveran al Parlamentului, care, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, este „unica autoritate legiuitoare a țării”.

Având în vedere aceste considerente, precum și faptul că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 313 alin. 3, art. 318 și art. 360 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Așezământul Cultural „Academia Cațavencu” în Dosarul nr. 1.422/2005 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN VIDA

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE**

privind suplimentarea bugetului Ministerului Apărării Naționale pe anul 2005 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat, pentru Compania Română de Aviație „Romavia” – R.A.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și al art. 21 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Apărării Naționale pe anul 2005 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat, cu suma de 2.400 mii lei (RON), la capitolul 72.01 „Alte acțiuni”, subcapitolul 19 „Zboruri speciale” articolul bugetar 35.02 „Subvenții pe produse și activități”, pentru suplimentarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2005 al Companiei Române de Aviație „Romavia” – R.A.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor Publice, la propunerea ordonatorului principal de credite, va introduce modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Apărării Naționale pe anul 2005.

Art. 3. — Ministerul Apărării Naționale răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu prevederile legale, a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
p. Ministrul apărării naționale,
Marius Bălu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 8 decembrie 2005.
Nr. 1.528.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 116/2005 privind aprobarea Normei sanitare veterinare ce stabilește cerințele de sănătate publică pentru carnea proaspătă și carnea proaspătă de pasăre importată din țările terțe

Văzând Referatul de aprobare nr. 36.142 din 29 noiembrie 2005, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 738/2005 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 116/2005 privind aprobarea Normei sanitare veterinare ce stabilește cerințele de sănătate publică pentru

carnea proaspătă și carnea proaspătă de pasăre importată din țările terțe, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.038 din 23 noiembrie 2005, ordin ce

transpune în legislația națională Decizia Comisiei 2002/477/CE.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,
Ion Agafitei

București, 5 decembrie 2005.
Nr. 130.

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 566/2005 privind acordarea titlului de parc industrial Societății Comerciale „Business Park Euro Land” — S.R.L. Brașov

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2003 pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea, reorganizarea sau funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, a ministerelor, a altor organe de specialitate ale administrației publice centrale și a unor instituții publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 194/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 și ale art. 9 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 490/2002, cu modificările ulterioare, și ale art. 2 alin. (2) din Instrucțiunile de acordare și anulare a titlului de parc industrial, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării și prognozei nr. 264/2002,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003, cu modificările ulterioare,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

Art. I. — Denumirea „Societatea Comercială «Business Park Euro Land» — S.R.L. Brașov” din cuprinsul Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 566/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din

14 aprilie 2005, este înlocuită cu denumirea „Societatea Comercială «Brașov Logistic Park» — S.A.”

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 7 decembrie 2005.
Nr. 1.088.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 067073